

Alkalmaink:

KÁLMÁNHÁZA:

- Minden hónap 1. és 3. vasárnapján 8³⁰ órától istentisztelet
- 2016.09.17. 10⁰⁰ – 14⁰⁰ Családi nap

FELSŐSÍMA:

- Minden hónap 3. vasárnapján 13⁰⁰ órától istentisztelet

BÁLINTBOKOR:

- Minden hónap 2. vasárnapján 8³⁰ órától istentisztelet

MANDABOKOR:

- Minden hónap 1. és 3. vasárnapján 10⁰⁰ órától istentisztelet
- Minden héten, pénteken 18⁰⁰ órától ifjúsági óra
- 2016. 07.27. – 08.03. Finn ifjúsági csoport látogatása
- 2016.09.10. 10⁰⁰ -16⁰⁰ Családi nap
- 2016.10.02. Hálaadó istentisztelet a tetőtér beépítéséért.
- Szolgálattevő: **Dr. Fabiny Tamás** Északi Egyházkerület püspöke
- 2016.10.09-10.14. Férfi csendeshét Biatorbágyon

Élérhetőség:

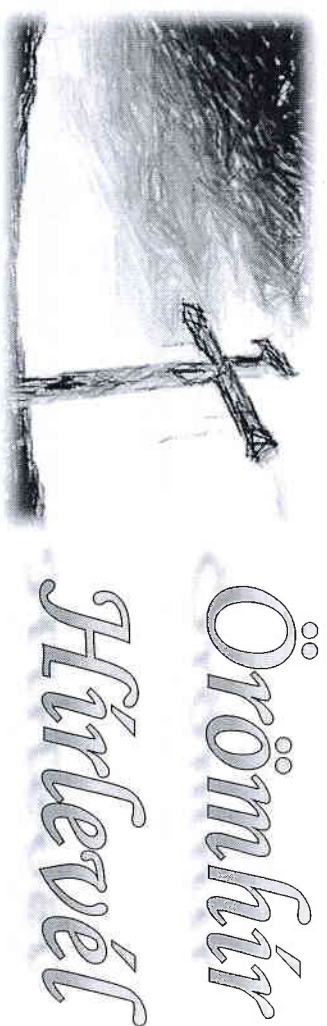
Tel: 06-20-824-93-08 (Zsarnai Krisztián)

Email: mandabokor2013@gmail.com

Honlap: <https://mandabokor.lutheran.hu>

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035
Evangélikus Nagytemplomért Alapítvány: 18801703-1-15
Segítség Háza a tírpák utódokért Alapítvány: 18151053-1-15
(Gyülekezetünkben szervezett táborokat, programokat támogató alapítvány)

m a d n d a b o k o r . u t s r e d n . n a z

2016. július 17.

I. évfolyam 2. szám

„Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét,
szent és felelmes az ő neve.” Zsolt 111,9
A megváltás mindenkié...

Újságunk bevezető gondolatán elmélkedem, kezeim a számítógép billentyűzetén, tekintetem rávetődik a vasárnapi Igére, olvasom: „**gondoskodott népe megváltásáról...**”. Az jut eszembe, milyen csodálatos dolog, hogy a megváltás mindenkié. Jézus Krisztus nem személyválogató, nem tesz különbséget ember és ember, férfi és nő, gazdag és szegény, hívő és hitetlen (Gal 3,28) között. Kereszthalála mindenkiére érvényes, bűnbocsánata minden bűnt elfedez, feltámadásában mindenkit szeretne részesíteni (1 Tim 2,4). Mindenkit, mert Jézus mindenkié, a megváltás, a bűnbocsánat, a feltámadás, az evangélium mindenkié. Mindenki számára hallhatóvá és érthetővé szeretnénk tenni, ezért lehet gyülekezetünk, istentiszteleti helyünk, lehet Szentírásunk, vannak istentiszteleteink, alkalmaink. Ahogy Jézus és a Róla szóló evangélium, úgy az istentisztelet is mindenkié. A kérdés az, ki él ezzel a lehetőséggel? Ki él az evangélium hallgatásával, az istentiszteletre való járással a lehetőséggel? Aki nem él vele, saját magát zárja ki a lehetőségből és az esélyből, mert, ahogy Jézus mindenkiért meghalt és a megváltás mindenkié, úgy az istentisztelet és az istentiszteleti hely is mindenkié! Hála legyen ezért Önnek!

Zsarnai Krisztián

„Hívi segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsoúsíts engem.” (Zsolt 50,15)

Reggel 5.00. Csörög az ébresztőóra! Egy új napra ébredtünk! Tele új lehetőségekkel, kihívásokkal, és száz meg száz helyen kell ma is helyt állnom, megannyi elvárásnak megfelelnem! Reggeli, zuhanyzás, öltözködés, közben szemem szüntelen az órára lesi: nem késhelek el! És már indulok is. De valami nincs rendben, egy belső hang, egy érzés szüntelen ott motoszkál bennem: milyen jó lett volna a napomat Mennyei Atyámmal kezdeni. Elmondani neki mindazt, ami a gondolataimban van, vagy talán terhel. De ma is sűrű napom van, pedig azt hittem, ma végre utolértem magam. Nincs idő, mert meg kell felelnem a munkahelyemen, ha nem jól teljesítek, elvesztem a munkám, miből fogunk megélni? És a munka végétével még adódik számtalan feladat, melyben helyt kell állnom, hozni kell a formámat!

És így telnek napok, hetek, vagy akár hónapok. Mindig csak azt várom, hogy lesz ettől jobb, csak ezt kell tölteni, majd eljön a normális kerékvágás ideje, amikor lesz lehetőségem az Úrral időt tölteni, vele beszélgetni, vagy az Igét tanulmányozni.

Hosszú idő telik így el, s egy pillanatban – nem tudni, talán utoljára – megszólal az a belső hang: „Milyen régen nem szóltál hozzám! Milyen régen nem hallgattál meg engem, pedig csak arra várok, hogy könnyűhessek a terhedet! Hívi segítségül engem a nyomorúság idején, és én megszabadítalak téged, és te dicsoúsíts engem!” Ekkor magadra tekintesz, és eltűnődsz azon, ahogyan élsz. Talán egyre távolabb Istentől. Talán a lelkiismereted is egy ideje elnémult már. Már nem szól azokért a dolgokért, amiktől régen elfordultál. Tele vagy az élet nagy kérdéseivel, gondjaival, megterhelten, türelmetlenséggel és indulatokkal. Már nem tudsz megbocsátani, talán nem is akarsz ... majd lesz valahogy. Már nincs benned alázat, csak a megfelelési kényszer – elsősorban magad előtti!

Mi a nyomorúság? Hogy úgy gondolod, az életed a kezdedben van, és ott van a legjobb helyen. Neked nem kell megmondani mi a jó és mi a rossz, te ugyanis tudod.

Mi a szabadság? Hogy Jézus Krisztusnak nem kell megfelelni. Ő pont úgy szeret téged, amilyen vagy. Nincsenek feléd elvárásai, nem kell teljesítened, csak ezt kéri tőled: „Kövess engem!” – És ezt vedd komolyan!

És dicsoúsítani fogod-e Őt? Ebben egészen biztos vagyok. Újra átélni a megbocsátás örömet, megbékélni Istennel olyan örömet ébreszt a szívedben, mellyel nem tudsz majd mit kezdeni. Tülsordul. És dicsoúsítani fogod őt, azért Akí!

Ifj. Veczán László, a gyülekezet presbitere

„Ne tévelyegjétek! Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is.” (Gal 6. fejezet, 7. vers)

Bizonyágtételtem engedte/engedd meg, hogy rövid bemutatkozásommal kezdem. **Makszim Györgyné**, Nagy Timea vagyok. Nagyhalászbán élek férjemmel és három gyermekemmel. Jó tanuló, szorgalmas gyerek voltam, a fiatalságom jórészt a tanulástól szólt. Lediplomáztam, elkezdtem dolgozni, majd megismerkedtem a férjemmel. Házasságkötésünk után viszonylag gyakran jártunk templomba, amely a gyerekek megszületését követően egyre ritkult. Elvakított bennünket mindennapi hajszolt életünk, és engem személy szerint a kariervágy, aminek meg is lett az eredménye. Tavaly (2015) február végén összeroppantam. Pánikbeteg, depressziós lettem, halálfelelem rohamok törték rám. Az orvosok pszichiátert javasoltak, de én azt gondoltam, hogy a hitemet kell megerősíteni. Végül május 3-án reggel úgy éreztem mindenképpen el kell mennem a templomba. Aznap Zsarnai Krisztián lelkész úr mondott prédikációt. A szavai szó szerint a szívemig hatoltak, és egyszerre önmagamba láttam, mindegyik bűnöm felszínre tört. Rájöttem mennyi bűnt, gonoszsgot halmoztam fel az életemben, és ezek miatt kerültem ilyen állapotba. A javulás első jelei május 8-án kezdődtek egy mandabokori ifjúsági beszélgetés után, amire szintén lelkész úr hívott meg, aki nagyon sokat segített lelki gyógyulásomban. Persze Ő mindig hangsúlyozta, hogy nem Ő segített rajtam, hanem csak Isten. És hát milyen igazza volt, ma már ezt bizony tudom, és erre próbálok építeni egész életemet, életünket. Ezen a május 8-i közös imádságon a Pál Apostol galatákhöz írott leveléből szót az ige: „**Ne tévelyegjétek! Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is.**” (Gal. 6; 7) Rájöttem, hogy korábbi életem bűnös alapokra épült, mert nem Isten volt az első helyen benne. Rengtetegt imádkoztam, rendszeressé vált életemben és a családom életében is a gyülekezetbe járás és a Szentírás olvasása. Ezzel párhozamosan egyre jobban éreztem magam, fokozatosan visszanyertem energiámat és szorgalmasan tanultam, dolgoztam, és ismét volt harmónia, élet és jókedv a családomban. Május 3-án ugyanis új szívet kaptam, ami egyben a gyógyulást is jelentette számomra a depresszióból, a halálfelelemből és a fizikai-lelki összeomlásból.

Hálás vagyok Istennek, hogy ilyen nagyszerű férjfel, gyerekekkel és szülőikkel ajándékozott meg, és hogy egy csodálatos Gyülekezetbe vezetett.

Ma már tudom, hogy a gyógyulásom és a lelki boldogságom kulcsa nem más, mint a Jézus Krisztushoz vezető út és az Istembe vetett hit.